

การผันวรรณยุกต์

การผันวรรณยุกต์ หมายถึง การอ่านคำโดยแจกแจงเสียงวรรณยุกต์ของคำไปตามลำดับเสียง โดยมีเครื่องหมายวรรณยุกต์เป็นตัวกำหนด เครื่องหมายวรรณยุกต์ไทยมี ๔ รูป ได้แก่ ˊ ˊˊ ˋ ˋˋ ส่วนเสียงวรรณยุกต์ไทย มี ๕ เสียง ได้แก่ เสียงสามัญ เสียงเอก เสียงโท เสียงตรี และเสียงจัตวา

เครื่องหมายวรรณยุกต์ที่กำกับคำต่างๆ นอกจากจะทำให้รูปของคำต่างกันแล้วยังทำให้เสียงและความหมายของคำต่างกันด้วย การผันเสียงวรรณยุกต์ทำให้คำในภาษาไทยมีลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่ง คือ เป็นภาษาที่มีเสียงสูงต่ำคล้ายเสียงดนตรี โดยคำในภาษาไทยมีทั้งคำที่ปรากฏเครื่องหมายวรรณยุกต์ เรียกว่า วรรณยุกต์มีรูป และคำที่ไม่มีเครื่องหมายวรรณยุกต์ปรากฏ เรียกว่า วรรณยุกต์ไม่มีรูป และเนื่องจากพยางค์ภาษาไทยมีจำนวนทั้งสิ้นถึง ๔๔ ตัว ซึ่งสามารถจำแนกพื้นเสียงได้ ๓ กลุ่ม หรือที่เรียกว่า ไตรยางศ์ คือ เสียงสูง เสียงกลาง และเสียงต่ำ อักษรทั้ง ๓ กลุ่มหรือ ๓ หมู่นี้เมื่อนำมาเขียนเป็นคำ ระดับพื้นเสียงที่แตกต่างกัน จะทำให้การใช้วรรณยุกต์แตกต่างกัน นอกจากนี้การที่คำไทยจำแนกเป็น คำเป็น คำตาย คำที่ประสมสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว ยังทำให้การใช้วรรณยุกต์แตกต่างกันอีกด้วย

ไตรยางศ์

ไตรยางศ์ คือ การแบ่งพยางค์ออกเป็น ๓ หมู่ เพื่อสะดวกในการผันวรรณยุกต์ ดังนี้

อักษรกลาง	อักษรสูง	อักษรต่ำ	
		อักษรต่ำคู่	อักษรต่ำเดี่ยว
ก	ข ข	ค ค	ฅ
จ	ฉ	ช	ฌ
ฎ ฏ	ฐ	ฑ	ฒ
ด ต	ถ	ท	ธ
ป ป	ผ	พ	ภ
	ฝ	ฟ	
	ศ ษ ส	ซ	
อ	ห	ฮ	

คำเป็น คำตาย

คำเป็น คำตาย หมายถึง พยางค์ที่มีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

คำเป็น	คำตาย
<p>๑. พยางค์ที่ประสมสระเสียงยาว (ทึ่มสระ) ไม่มีพยัญชนะสะกด เช่น ปู ขา มี หมู</p> <p>๒. พยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดในแม่ กน กม เกย เกอว หรือพยางค์ที่ ประสมสระ อำ ไอ ไอ เอา เช่น ปราง เพลิน ชม พลอย ขาว คำ ไต ไว เข้า</p>	<p>๑. พยางค์ที่ประสมสระเสียงสั้น (รั้สระ) ไม่มีพยัญชนะสะกด เช่น ตี ปะ ผุ และ</p> <p>๒. พยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดใน แม่กก กค กบ เช่น ลูก คัด ติด กับ</p>

การผันวรรณยุกต์

การผันวรรณยุกต์มีหลักการผันดังนี้

อักษรกลาง	
คำเป็น	ผันวรรณยุกต์ได้ทั้ง ๔ รูป ๕ เสียง พื้นเสียงสามัญ และมีเสียงตรงกับรูป
คำตาย	ผันวรรณยุกต์ได้ทั้ง ๓ รูป ๔ เสียง พื้นเสียงเอก และมีเสียงตรงกับรูป
อักษรสูง	
คำเป็น	ผันวรรณยุกต์ได้ทั้ง ๒ รูป ๓ เสียง พื้นเสียงจัตวา และมีเสียงตรงกับรูป
คำตาย	ไม่ผันวรรณยุกต์
อักษรต่ำ	
คำเป็น	ผันวรรณยุกต์ได้ ๓ เสียง พื้นเสียงสามัญ และมีเสียงกับรูปไม่ตรงกัน (ผัน เอก ได้เสียง โท /ผัน โท ได้เสียง ตริ)
คำตาย	ผันวรรณยุกต์ได้ ๔ เสียง พื้นเสียงโท และมีเสียงตรงกับรูป (ผัน เอก ได้เสียง โท)

ตารางแสดงการผันวรรณยุกต์

ลักษณะ	เสียง				
	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
อักษรกลาง คำเป็น	กา	ก่า	ก้า	ก๊า	ก๋า
	กั้น	กั่น	กั้น	กั้น	กั้น
	-	จะ	จะ	จะ	จะ
	-	จับ	จับ	จับ	จับ
อักษรสูง คำเป็น	-	ข่า	ข้า	-	ข่า
	-	ข่าง	ข้าง	-	ข่าง
	-	ชะ	ชะ	-	-
	-	ขัด	ขัด	-	-

อักษรต่ำ คำเป็น	คา	-	ค่า	ค้ำ	-
	คาน	-	ค่าน	ค้าน	-
คำตาย สระเสียงสั้น	-	-	คะ	คะ	คะ
	-	-	คึก	คึก	คึก
	-	-	วะ	วะ	-
	-	-	วาก	ว้าก	-
อักษรคู่ คำเป็น	คา	ข่า	ค่า/ข้า	ค้ำ	ขา
	คั้น	ขั่น	คั้น/ขั่น	คั้น	ขั่น
	-	ชีก	คึก/ชีก	คึก	-
	-	ขาด	คาด/ข้าด	ค้ำด	-
อักษรเดี่ยว คำตาย สระเสียงสั้น	-	หนะ	นะ	นะ	-
	-	ไหนด	ไนด	ไนด์	-

- หมายเหตุ
๑. อักษรต่ำ คำตาย สระสั้น ที่ผันด้วยวรรณยุกต์จัตวามีใช้ในภาษาไทย ๑ คำ (คะ)
  ๒. อักษรต่ำ คำตาย สระยาว ที่ผันด้วยวรรณยุกต์จัตวา ไม่มีคำใช้ในภาษาไทย